

Vsak, kdor ima upanje vanj,
se očiščuje, kakor je tudi on čist.
(1 Jn 3,3)

Gospod je moja luč in moja rešitev,
koga bi se moral bati?
Gospod je varuh mojega življenja,
pred kom bi moral trepetati?
(Ps 27,1)

Pojte Gospodu, igrajte mu,
pripovedujte o vseh
njegovih čudežih!
Ponašajte se
z njegovim svetim imenom,
naj se veseli srce njih,
ki iščejo Gospoda!
(Ps 105,2–3)

Mnogi namreč živijo –
večkrat sem vam jih že omenil,
zdaj pa jih omenjam jokaje –
kot sovražniki
Kristusovega križa.
Njihov konec je pogubljenje,
njihov bog je trebuh, njihova slava
je v njihovi sramoti,
premišljujejo zemeljske stvari.
(Flp 3,18–19)

Dobro je človeku,
ki je usmiljen in posoja,
ki svoje reči ureja po vesti,
vekomaj ne bo omahnil,
pravični ostane v večnem spominu.
(Ps 112,5–6)

Noben služabnik ne more
služiti dvema gospodoma:
ali bo namreč enega sovražil
in drugega ljubil
ali se bo enega držal
in drugega preziral.
Ne morete služiti Bogu in mamonu.
(Lk 16,13)

DAJATI UPANJE

Nekoč je bila mlada učiteljica naprošena, da bi poučevala nekega dečka v času, ko je bil v bolnišnici. Šele ko je ta učiteljica prišla v bolnišnico, je videla, da je deček na oddelku za intenzivno nego, saj je imel močne opekline in njegovo življenje je viselo na nitki. Imel je hude bolečine in skoraj ni mogel odgovarjati. Poskušala ga je učiti in s težavo mu je razlagala slovnična pravila. Bilo ji je nerodno, da se je sploh ukvarja s tako nesmiselnim početjem.

Ko se je drugi dan vrnila v bolnišnico, jo je sestra vprašala: »Kaj pa ste včeraj naredili dečku?« Še preden se je učiteljica nehala opravičevati zaradi svojega nesmiselnega početja, jo je sestra prekinila: »Nisva se razumeli: popolnoma se je spremenil, kakor da se je odločil, da bo živel!«

Nekaj mesecev pozneje je deček ozdravel in se vrnil v staro življenje. Učiteljici je razložil, da se mu je z njenim prihodom v bolniško sobo vrnilo upanje. S solzami v očeh je razlagal: »K meni ne bi poslali učiteljice, da bi mi razlagala samostalnike in glagole, če bi umiral, kajne?«

Včasih smo povabljeni v življenje ljudi in na kraje ter v dogodke, pa se nam zazdi, da nima nobenega smisla, da bi bili tam. Sprašujemo se, kaj sploh delamo tam. Kakšen smisel ima vse skupaj? Pogosto ocenjujemo vrednost življenja samo po tem, koliko ga lahko razumemo. Pozabljamo, da smo del nečesa, kar je večje od nas. Če to pozabljamo, izgubljam priložnost za priložnostjo, izgubljam trenutke milosti, da bi gradili boljši svet.

B. Rusija

Le kratek čas živim v vaši sredi, in toliko prijateljev in znancev, ki sem jih našel, ni več med nami. O žena, kje je tvoj mož, o mož, kje tvoja žena, kje so tvoji otroci ali ljubljenejši starši? Kje je toliko naših dragih sosedov, prijateljev in znancev, ki so se pred enim letom še veselili z nami? Odšli so v veliko hišo večnosti. Njihove duše so zdaj v roki pravičnega Boga, da bi prejele zasluženo plačilo.

Naj bo naš spomin v teh dneh še posebej posvečen ubogim dušam v vicah, da čimprej prispejo v nebeško deželo.

bl. Anton Martin Slomšek

Opazujte Gospoda in njegovo moč,
vedno iščite njegovo obličje!

Spominjajte se
njegovih čudovitih del,
njegovih znamenj
in njegove razsodbe.
(Ps 105,3–4)

Sam naš Gospod Jezus Kristus
in Bog, naš Oče, ki nas je
v svoji milosti vzljubil
in nam dal neminljivo tolažbo
in blago upanje, naj opogumi
vaša srca ter jih utrdi
v vsakršnem dobrem delu
in v vsakršni dobri besedi.
(2 Tes 2,16–17)

Z veseljem bi se zahvaljevali Očetu,
ki vas je usposobil
za delež svetih v luči.
On nas je namreč iztrgal
iz oblasti teme in nas prestavil v
kraljestvo svojega ljubljenega Sina,
(Kol 1,12–13)

Jaz vam bom namreč dal usta in
modrost, kateri vsi vaši nasprotniki
ne bodo mogli kljubovati
ali ji ugovarjati.
(Lk 21,15)

Vedite, Gospod je Bog:
on nas je naredil in mi smo njegovi,
njegovo ljudstvo
in ovce njegove paše.
(Ps 100,3)

Bodite vsi složni, sočutni,
ljubite brate, bodite usmiljeni
in ponižni.
Ne vračajte hudega za hudo
in ne sramotite tistega,
ki vas sramoti.
(Ps 100,3)

